

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

SECȚIA A TREIA

CAUZA ALEXANDRU MARIUS RADU ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 34022/05)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

21 iulie 2009

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Alexandru Marius Radu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din: Josep Casadevall, *președinte*, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Ann Power, *judecători* și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 30 iunie 2009,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 34022/05 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Alexandru Marius Radu („reclamantul”), a sesizat Curtea la 30 august 2005, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu.

3. Reclamantul susține că, în timpul detenției în Penitenciarul Jilava, autoritățile nu i-au protejat integritatea fizică.

4. Atât reclamantul, cât și Guvernul au prezentat observații scrise (art. 59 § 1 din regulamentul Curții)

5. La 7 aprilie 2006, președintele Secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererea. Întemeindu-se pe dispozițiile art. 29 § 3 din Convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

6. Reclamantul s-a născut în 1974. În prezent, este deținut la Penitenciarul Ploiești.

7. La 27 ianuarie 2005, reclamantul a fost arestat pentru tâlhărie. Acesta a fost arestat preventiv și plasat în arestul Poliției București. La 4 mai 2005, a fost trimis la Penitenciarul București-Jilava.

8. În cursul anchetei penale, reclamantul a negat acuzațiile, pe motiv că alți deținuți l-au amenințat pe el și pe familia sa ca să recunoască infracțiunea. Acesta susține că le-a cerut, fără succes, autorităților să îi acorde protecție specială.

9. La 27 aprilie 2005, parchetul a finalizat ancheta penală inițiată împotriva reclamantului, iar dosarul a fost trimis la Tribunalul București. În fața instanței, reclamantul și-a recunoscut fapta. Acesta susține că, începând cu acel moment, a fost amenințat de alți deținuți, care acționau în numele unuia dintre acuzații în procesul penal.

10. Prin decizia nr. 704/2005 din 23 august 2005, administrația Penitenciarului Jilava a dispus ca reclamantul să fie ținut la izolare timp de zece zile pentru insultarea angajaților închisorii, la 13 august 2005, când era în celula nr. 510. La 28 octombrie 2005, Tribunalul București a anulat decizia nr. 704/2005. Instanța a stabilit că reclamantul nu a comis nicio infracțiune.

A. Incidentul din 9 septembrie 2005 și acțiunile ulterioare

11. La 9 septembrie 2005, în jurul orei 23.15, în timp ce era deținut în celula 315, reclamantul a fost abuzat fizic de N.M. și alți șapte deținuți, presupuse rude ale celui alt pârât.

12. În urma acestui abuz, la ora 23.50, a fost examinat de medicul L. din cadrul centrului medical al Penitenciarului Jilava. Acesta a notat în raportul său că reclamantul avea o rană deschisă la cap, și l-a trimis la penitenciarul-spital Rahova pentru operație. Medicul V. de la Spitalul pentru deținuți Rahova s-a ocupat de reclamant.

13. La 10 septembrie 2005, reclamantul a fost trimis din nou la Penitenciarul Jilava. La 15 septembrie 2005, i s-au scos copcile răni. La 22 decembrie 2005, acesta a fost examinat de un medic, care a stabilit diagnosticul de traumă craniană recentă, cu cicatrice, și i-a prescris acestuia medicamente.

14. La scurt timp după incidentul de la 9 septembrie 2005, prin decizia nr. 783/2005 din 19 septembrie 2005, administrația Penitenciarului Jilava a dispus trimiterea reclamantului la izolare pentru zece zile, pentru încălcarea regulilor de disciplină, mai exact pentru insultarea și amenințarea verbală a unui alt deținut. Decizia menționa faptul că reclamantul era în continuare în celula nr. 315.

15. Raportul privind incidentul nota faptul că seara târziu, în data de 9 septembrie 2005, la ora 23.15, reclamantul l-a insultat pe N.M. și l-a amenințat cu un mic cuțit. Prin urmare, N.M. l-a împins pe reclamant, care a căzut în cap, producându-și astfel rana deschisă. Acesta a fost dus la spital imediat. După cum se precizează în scrisoarea oficială din 11 iulie 2006, adresată Administrației Naționale a Penitenciarelor, fișele medicale ale lui N.M. nu au indicat nicio rană cauzată de incidentul din 9 septembrie 2005.

16. La o dată nespecificată, ulterior respectivului incident, reclamantul a fost mutat în celula nr. 207. Acesta împărțea celula cu alți cincizeci și cinci de deținuți, pentru care existau treizeci și șapte de paturi.

17. La 21 septembrie 2005, Administrația Națională a Penitenciarelor a respins cererea reclamantului de a fi transferat la un alt penitenciar, pe motiv că „situația sa juridică nu era clarificată încă”. Reclamantului i s-a recomandat să solicite transferul după finalizarea procesului penal inițiat împotriva sa.

1. Plângerea penală introdusă de reclamant împotriva lui N.M.

18. La 7 octombrie 2005, reclamantul a introdus o plângere penală împotriva lui N.M. pentru vătămarea pricinuită la 9 septembrie 2005.

19. În urma unor pretinse amenințări din partea unor deținuți și a angajaților închisorii, reclamantul și-a retras plângerea. Prin urmare, la 6 decembrie 2005, Tribunalul București a decis încetarea procesului penal împotriva lui N.M.

20. La 20 decembrie 2005, declarația scrisă a reclamantului prin care acesta se angaja să nu introducă o acțiune împotriva hotărârii din 6 decembrie 2005, dar nesemnată, a fost înregistrată la Tribunalul București.

2. Plângerea administrativă împotriva pedepsei disciplinare aplicate reclamantului

21. La 21 septembrie 2005, reclamantul, care era deținut în continuare în celula nr. 315, s-a plâns de pedeapsa disciplinară care i-a fost aplicată în urma incidentului din 9 septembrie.

22. La 21 noiembrie 2005, Judecătoria București a respins plângerea reclamantului. Instanța afirma că, în stare de ebrietate, reclamantul l-a insultat pe N.M., după cum a afirmat acesta din urmă și alți șase deținuți în fața autorităților penitenciarului. Instanța nu s-a bazat pe mărturia unicului martor al reclamantului, din cauză că aceasta „nu a fost coroborată cu celelalte mărturii”. În cele din urmă, ținând seama de probele medicale prezentate de reclamant, instanța a luat act de faptul că N.M. a recunoscut că l-a lovit pe reclamant, fiind provocat de acesta din urmă.

23. Reclamantul a apelat decizia din 21 noiembrie 2005. În timpul audierii sale de la Tribunalul București, în cadrul ședinței din 27 ianuarie 2006 privind apelul său, acesta a afirmat că a fost „forțat să își retragă plângerea penală” împotriva agresorului său.

24. Prin hotărârea din 27 ianuarie 2006, Tribunalul București a respins acțiunea reclamantului, fără a ține seama de probele medicale prezentate de reclamant. Tribunalul a recunoscut în mod explicit că reclamantul a fost agresat și dus la spital în noaptea de 9 septembrie 2005, dar a afirmat că reclamantul însuși nu a fost disciplinat, insultându-l și amenințându-l pe N.M., astfel încât „susținerile sale pot stabili doar măsura implicării sale în incident”.

B. Alte incidente care l-au implicat pe reclamant în cursul detenției sale la Penitenciarul București-Jilava

25. La 20 octombrie 2005, Administrația Națională a Penitenciarelor a respins din nou cererea reclamantului de a fi transferat la un alt penitenciar.

26. La 12 decembrie 2005, Administrația Națională a Penitenciarelor a respins cererea reclamantului de a fi transferat pe motiv că nu mai existau locuri disponibile în alte penitenciare.

27. La 8 februarie 2006, reclamantul a fost mutat în celula nr. 407 și susține că a fost rănit ca urmare a relexor tratamente aplicate de personalul închisorii.

28. Fișa medicală din 8 februarie 2006 menționa că reclamantul pretindea că a fost atacat, dar că acesta a refuzat îngrijiri medicale sau o evaluare clinică a stării sale fizice. S-a menționat, de asemenea, că refuză să dea o declarație scrisă și să primească îngrijiri medicale („*Afirmativ agresiune. Deținutul refuză să primească asistență medicală și o eventuală evaluare clinică. Refuză să consemneze în fișa medicală refuzul și să semneze în registrul de consultații.*”)

29. La scurt timp după acest incident, la 13 februarie 2006, reclamantul a fost pedepsit pentru că a insultat angajații Penitenciarului București-Jilava, lovind un gardian și distrugând paturile din celula sa. Acesta a primit pedeapsa de șase luni de izolare. În urma plângerii reclamantului din 8 iunie 2006, Tribunalul București a anulat decizia din 13 februarie 2006, considerând că această pedeapsă era prea severă. Instanța a declarat că o pedeapsă mai puțin severă, de zece zile de izolare, ar fi suficientă și i-a aplicat-o reclamantului.

30. La 17 februarie 2006, reclamantul a fost examinat de un psihiatru, care a stabilit că acesta suferea de tulburări de personalitate. I s-au prescris antidepresive.

31. La 13 martie 2006, administrația penitenciarului l-a informat pe reclamant că i-a fost acceptată cerere privind protecția pentru a evita conflictele cu unii deținuți. Măsurile luate constau

în separarea acestuia de restul deținuților pe parcursul transportului în fața instanței sau în cursul activităților zilnice în penitenciar.

32. La o dată nespecificată, reclamantul și-a retras plângerea împotriva angajaților închisorii referitoare la incidentul din 8 februarie 2006.

C. Transferurile ulterioare ale reclamantului la alte închisori

33. La 22 iunie 2006, reclamantul a fost transferat la Penitenciarul București-Rahova, după ce a fost condamnat la închisoare prin hotărârea din 4 mai 2006 a Tribunalului București. La 30 aprilie 2007, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins recursul reclamantului.

34. La 6 septembrie 2006, administrația Penitenciarului Rahova a întocmit un raport, la cererea reclamantului, în care afirma că acesta a avut un comportament satisfăcător și că nu i s-au aplicat pedepse disciplinare, că a respectat regulamentul intern, că a avut contacte regulate cu familia sa, în special cu soția, fiica și sora sa și că a demonstrat stabilitate psihologică și bune aptitudini sociale, fiind mai degrabă spontan și sincer, decât calculat sau retras.

35. Ulterior, reclamantul a fost transferat la penitenciarele Mărgineni și Ploiești.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE RELEVANTE

36. Dispozițiile relevante din Codul penal și Codul de procedură penală privind interzicerea relele tratamente sunt stabilite în hotărârea *Pantea împotriva României*, nr. 33343/96, pct. 154-156, CEDO 2003-VI (fragmente).

37. În ceea ce privește legislația referitoare la plângerile împotriva personalului închisorii, a se vedea pct. 45-48 din hotărârea *Vitan împotriva României* (nr. 42084/03, 25 martie 2008).

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA APLICARE A ART. 3 DIN CONVENȚIE

38. Reclamantul s-a plâns de faptul că a fost abuzat fizic în timpul detenției sale la Penitenciarul București-Jilava și că autoritățile naționale nu l-au protejat. În esență, acesta a invocat art. 3 din Convenție, formulat după cum urmează:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

A. Cu privire la admisibilitate

39. Curtea constată că plângerea nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De asemenea, Curtea subliniază că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

40. Curtea reiterează principiile de bază stabilite în cauzele *Pantea* (citată anterior, pct. 189-190) și *Georgescu împotriva României*, nr. 25230/03, pct. 70-79, 13 mai 2008. Acesta examinează prezenta cauză în lumina acestor principii.

41. În primul rând, Curtea ia act de faptul că, în prima sa scrisoare din 30 august 2005, adică înainte de primul incident în care a fost implicat, reclamantul s-a plâns de amenințări din partea celorlalți deținuți, care erau, după cum susține acesta, interesați de rezultatul acțiunii penale care îl viza pe reclamant și pe alți suspecți, din cauză că și-a recunoscut fapta.

42. Curtea ia act de faptul că concluziile raportului medical din 9 septembrie 2005 precizau în mod clar faptul că reclamantul a fost rănit. În plus, Guvernul nu contestă faptul că acesta a fost rănit la 9 septembrie 2005, în perioada detenției sale la Penitenciarul București-Jilava. Cu toate

acestea, Guvernul susține că rănilor reclamantului se datorau comportamentului său agresiv față de colegii de celulă. Fără a obiecta în mod expres cu privire la neepuizarea căilor de atac interne, Guvernul a menționat și faptul că reclamantul și-a retras plângerea penală împotriva lui N.M.

În plus, Guvernul a menționat că personalul închisorii știa de existența unor neînțelegeri între reclamant și alți deținuți, neînțelegeri care au degenerat uneori în conflicte spontane, și faptul că reclamantul a solicitat protecție autorității închisorii.

43. Curtea observă că, chiar dacă sunt foarte puțin concrete faptele care ar fi trebuit să alerteze autoritățile penitenciarului cu privire la vreun pericol înainte de incidentul din 9 septembrie 2005, după acest incident, se aștepta, în mod rezonabil, ca autoritățile să ia măsuri concrete și prompte pentru a asigura protecția reclamantului.

44. Guvernul a susținut faptul că personalul închisorii a luat cu promptitudine toate măsurile necesare pentru a-l proteja pe reclamant, în special prin separarea acestuia de respectivii deținuți în cadrul anumitor activități sau prin mutatul acestuia dintr-o celulă în alta, de câteva ori.

45. Totuși, Curtea ia act de faptul că, o perioadă de timp după ce a fost rănit la 9 septembrie 2009 și cel puțin până la 21 septembrie 2005 (a se vedea supra, pct. 21), reclamantul a rămas aproape de agresorul său, chiar în aceeași celulă cu acesta (a se vedea, *Pantea*, citată anterior, pct. 194 *in fine*).

În ciuda faptului că acesta a solicitat în repetate rânduri transferul către un alt centru de detenție pe motiv că integritatea lui fizică era în pericol, autoritățile naționale au respins la început cererile sale, pe motiv că nu mai erau locuri libere în alte penitenciare și că acțiunea penală împotriva sa era în derulare. Abia la 13 martie 2006, adică la șase luni de la incidentul violent în care a fost implicat reclamantul, administrația penitenciarului a acceptat cererea sa de protecție și a luat măsuri pentru a-l separa de deținuții cu care a avut neînțelegeri, în timp ce aceștia erau transferați în fața instanței sau în cursul activităților zilnice în penitenciar.

În sfârșit, la 22 iunie 2006, autoritățile nu au mai identificat niciun obstacol în ceea ce privea transferul reclamantului la Penitenciarul București-Rahova, după ce a fost condamnat la închisoare prin hotărârea din 4 mai 2006, pronunțată de Tribunalul București, în timp ce acțiunile sale erau în continuare pendinte.

Curtea ia act de faptul că, spre deosebire de situația din Penitenciarul București-Jilava, unde i s-au aplicat în repetate rânduri pedepse disciplinare, deși instanțele interne au anulat sau redus ulterior respectivele pedepse, în cursul detenției sale la Penitenciarul București-Rahova, reclamantul a fost apreciat pozitiv de personalul închisorii.

46. De asemenea, Curtea ia act de faptul că, în loc să ia măsuri prompte pentru protecția reclamantului, într-o primă etapă, administrația penitenciarului l-a pedepsit pe acesta trimițându-l la izolare pentru nerespectarea regulilor disciplinare, acuzându-l de proferare de insulte, ceea ce era mai puțin important decât motivele invocate de acesta.

47. Instanța evidențiază faptul că autoritățile române nu au reacționat la susținerile reclamantului în fața Tribunalului București, în cadrul ședinței din 27 ianuarie 2006, conform cărora a fost obligat să își retragă plângerea penală împotriva agresorului său (a se vedea supra, pct. 23). În plus, instanța notează că, în ciuda faptului că, în pronunțarea cu privire la plângerea introdusă de reclamant împotriva pedepsei disciplinare, Tribunalul București a recunoscut în mod explicit că reclamantul a fost rănit și dus la spital în noaptea din 9 septembrie 2005, acesta nu a ținut seama de acest fapt (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Biyan împotriva Turciei*, nr. 56363/00, pct. 34-37, 3 februarie 2005).

48. Instanța recunoaște că rănirea reclamantului la 9 septembrie 2005 nu pare să fi fost gravă și că nu existau probe cu privire la atacuri ulterioare asupra integrității sale fizice. Totuși, aceasta consideră că, în ceea ce privește poziția vulnerabilă a deținuților, autoritățile naționale nu ar trebui să aștepte producerea de incidente grave pentru a lua măsurile corespunzătoare de protecție, ci, din contra, că ar trebui să fie prompte atunci când li se semnalează un pericol real în ceea ce privește integritatea fizică a unei persoane.

Curtea reamintește că simplul sentiment de stres resimțit de un deținut nu este suficient să atingă pragul minim de securitate pentru a intra sub incidența art. 3 [a se vedea, *I. T. împotriva României* (dec.), nr. 40155/02, 24 noiembrie 2005]. Totuși, acesta constată că, în prezenta speță,

spre deosebire de cauza *I.T.*, citată anterior, în care reclamantul se temea doar de un risc potențial în ceea ce privea tratamentul medical în caz de o afecțiune gravă, susținerile reclamantului de hărțuire din partea altor deținuți vizau un risc concret și nu au fost examinate în mod corespunzător de autoritățile naționale (a se vedea supra, pct. 47).

Instanța consideră că dificultățile întâmpinate de reclamant, în special permanenta anxietate mentală cauzată de amenințările cu agresiune fizică și anticiparea acestora (a se vedea *Rodić și alții împotriva Bosniei și Herțegovinei*, nr. 22893/05, pct. 73, 27 mai 2008), au depășit în mod sigur nivelul inerent și de neevitat în detenție și constată că suferința pricinuită a depășit cu mult gradul de intensitate prevăzut la art. 3 în Convenție.

În sfârșit, în timp ce a recunoscut că poate fi dificil pentru deținuți să obțină probe privind relele tratamente [a se vedea *mutatis mutandis Labita împotriva Italiei* (GC), nr. 26772/95, pct. 25, CEDO 2000-IV] și chiar mai dificil în cazurile de hărțuire de către alți deținuți (a se vedea, *mutatis mutandis, Rodić și alții*, citată anterior, pct. 64 și 69-73), instanța consideră ca bază factuală suficientă în prezenta speță să considere dovedită amenințarea la adresa integrității fizice a reclamantului și faptul că existența unei amenințări a fost adusă la cunoștința autorităților.

49. Prin urmare, în funcție de cele de mai sus și în baza probelor prezentate, Curtea stabilește că autoritățile penitenciarului nu și-au îndeplinit în mod satisfăcător obligația pozitivă de a interveni pentru a-l proteja pe reclamant în momentul în care au aflat că alți deținuți i-au aplicat rele tratamente (a se vedea *Pantea împotriva României*, citată anterior, pct. 194). Reclamantul a fost în continuare expus la amenințări constante, care l-au împiedicat să își mențină plângerile penale împotriva agresorului său.

50. În ceea ce privește incidentul din 8 februarie 2006, Curtea ia act de faptul că lipsa unei fișe medicale privind starea fizică a reclamantului, ca urmare a presupusului său refuz de a fi examinat, deși acest refuz nu a fost exprimat în scris sau într-un mod lipsit de echivoc, ci doar menționat de medicul penitenciarului. În aceste circumstanțe, instanța nu poate considera stabilit dincolo de orice îndoială faptul că reclamantul a fost victima unor rele tratamente la 8 februarie 2006.

51. Totuși, instanța reiterează faptul că autoritățile naționale au obligația pozitivă de a asigura asistență medicală persoanelor aflate în custodia lor și că informațiile referitoare la starea lor de sănătate au fost colectate în mod precis și prompt [a se vedea, *mutatis mutandis, Iambor împotriva României (nr. 1)*, nr. 64536/01, pct. 173-174, 24 iunie 2008].

52. Revenind la faptele din prezenta speță, Curtea constată o anumită contradicție în fișa medicală din 8 februarie 2006. Pe de o parte, reclamantul a mers la medicul închisorii în legătură cu pretinsul atac, în timp ce, pe de altă parte, s-a consemnat că a refuzat orice examinare sau îngrijire medicală. Curtea ia act de faptul că medicul închisorii a menționat că reclamantul a refuzat să declare în scris că nu a acceptat îngrijiri medicale, fără a preciza motivele refuzului acestuia sau fără a indica dacă s-au identificat urme de violență, precum sânge sau plăgi vizibile. Prin urmare, ținând seama de circumstanțele speței, Curtea nu este mulțumită de faptul că autoritățile naționale nu au dat dovadă de diligență în ceea ce privește obligațiile lor pozitive în temeiul art. 3 din Convenție.

Prin urmare, ținând seama și de concluzia de la pct. 47 de mai sus, a fost încălcat art. 3 din Convenție.

II. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

53. Art. 41 din Convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

54. Reclamantul a solicitat 10 000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material și 30 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

55. Guvernul a considerat că nu există nicio legătură de cauzalitate între pretensele încălcări și prejudiciul material pretins. De asemenea, acesta a considerat că suma solicitată cu titlu de prejudiciu material era exagerată.

56. Curtea nu a identificat nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins; prin urmare, respinge cererea. Pe de altă parte, pronunțându-se în echitate, Curtea acordă reclamantului 6 000 EUR pentru prejudiciul moral.

B. Cheltuieli de judecată

57. De asemenea, reclamantul a solicitat 10 000 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată în fața instanțelor naționale. Acesta nu a prezentat niciun document justificativ care să îi susțină cererea.

58. Guvernul a considerat că pretențiile sale erau nejustificate și exagerate.

59. Curtea reiterează că, în conformitate cu art. 41 din Convenție, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. (a se vedea, *Arvelakis împotriva Greciei*, nr. 41354/98, pct. 34, 12 aprilie 2001). În plus, art. 60 § 2 din regulament prevede că orice cerere întemeiată pe art. 41 din Convenție este prezentată, însoțită de documentele justificative pertinente, în caz contrar Curtea poate respinge în tot sau parte pretențiile sale.

60. În prezenta speță, Curtea constată că reclamantul nu și-a justificat cererea, nu a stabilit valoarea costurilor și nici nu a prezentat niciun document justificativ. Prin urmare, Curtea nu poate acorda nicio sumă cu acest titlu [a se vedea *Cumpăna și Mazăre împotriva României* (GC), nr. 33348/96, pct. 133-134, CEDO 2004-XI].

C. Dobânzi moratorii

61. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA,

1. Declară cererea admisibilă;

2. Hotărăște că a fost încălcat art. 3 din Convenție;

3. Hotărăște:

(a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, suma de 6 000 EUR (șase mii euro) pentru prejudiciul moral, care trebuie convertiți în lei românești la rata de schimb aplicabilă la data plății, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;

(b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

4. Respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 21 iulie 2009, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte